

SENTÈNCIA 2003-13 DE 25 D'ABRIL DE 2003

DUANA. FALSA DECLARACIÓ. Errors en els documents emesos en el país expedidor de la mercaderia importada i declarada com a comunitària. Proporcionalitat de la sanció prevista en la llei i en l'aplicació al cas. AGÈNCIES DE DUANES. Imputació de les infraccions a títol de negligència. Obligacions de comprovació de dades per l'agència de duana.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència núm. 2002-50, de 18 de juny de 2002, va desestimar la demanda formulada per la societat A., S.L. i va declarar que la resolució del Govern de 18 de juliol de 2001 i la que desestimant el recurs administratiu de reposició interposat en contra la confirmava, de 17 d'octubre de 2001, són ajustades al Dret.

La primera resolució imposava a la demandant una sanció per fets constitutius d'una infracció de falsa declaració prevista en l'article 6.1.a) de la Llei contra el frau en matèria duanera.

2.- Contra la sentència esmentada interposa un recurs d'apel·lació l'agència de duana A., S.L. adduint manca de congruència i de motivació en la sentència recorreguda, vulneració, tant per la Llei com per la sanció administrativa i de la sentència, del principi de proporcionalitat i del de presumpció d'innocència, i incorrecta aplicació de la normativa duanera aplicable, per la qual cosa sol·licita la revocació de la sentència i l'anul·lació de la sanció recorreguda.

3.- L'Associació d'Agents de Duana d'Andorra, compareguda en la primera instància com adherent de la part demandant, també interposa recurs d'apel·lació, en el que a més de reiterar els arguments de l'apel·lant, fa valer la manca de responsabilitat de l'agència de duanes.

4.- Dels escrits d'apel·lació se'n donà trasllat a la representació del Govern que els va contestar demanant la confirmació de la sentència i la desestimació dels recursos.

5.- Les parts van demanar tràmit de conclusions escrites, i un cop complimentades, van quedar les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per analitzar les qüestions que les parts apel·lants exposen en els seus escrits respectius, convé recordar els fets, no controvertits, que van donar lloc a la imposició de les sancions que la sentència apel·lada considera ajustades al Dret.

El dia 14 de desembre de 2000, l'agència de duanes A., S.L. va presentar sis declaracions de posada al consum de mercaderia procedent de Dinamarca, expedida per B.A. i destinada a la botiga Najaconda del Pas de la Casa, sota el règim 4900, i en controls posteriors els serveis de duana van constatar que en els documents probablement emesos pel país expedidor consten diferents règims, amb la possibilitat de que les mercaderies declarades (confecció) poguessin estar subjectes al pagament de la taxa exterior comuna, en no tractar-se de mercaderies de països comunitaris; demanada a A., S.L. la regularització, es va reconèixer que l'empresa B.A. havia comès un error i per tal de regularitzar la situació es van presentar els corresponents documents de vigilància al servei de duana i noves declaracions.

Tercer.- Els apel·lants reiteren la desproporció de la sanció aplicada per falsa declaració, i en aquest punt convé recordar, com ho fa la sentència de la Batllia, que la correlació entre la infracció administrativa i la sanció de la mateixa naturalesa que es preveu en la normativa d'aplicació correspon al legislador, que estableix un quadre sancionador més o menys greu en funció dels valors jurídics que vol protegir en cada cas. L'article 6.3 de la Llei contra el frau en matèria duanera preveu, per les infraccions de falsa declaració amb defraudació de drets o d'imposicions, una sanció igual a vuit vegades els drets o les imposicions eludides, que no es considera vulneradora del principi de proporcionalitat en els termes de no adequació a la Constitució, com ho plantegen les apel·lants.

I aplicant el principi esmentat al cas concret, la resolució recorreguda es va atenir literalment als paràmetres legalment predeterminats per calcular la quantia de la sanció, que no donen, a l'Administració que ostenta la potestat sancionadora en aquesta matèria, és a dir, al Govern, la possibilitat de modular la quantia de la sanció en funció d'una valoració *ad casum* de les circumstàncies concurrents.

Quart.- Tant l'agència de duanes A., S.L. com l'Associació d'Agents de Duana d'Andorra consideren que l'agència no pot ser considerada responsable de la infracció de falsa declaració perquè no hi va haver cap intenció de presentar dades falses al despatx de duana i que els documents presentats venien redactats erròniament per l'expedidor o per la duana d'origen, així com que els serveis de duana del Principat no van comprovar, com era la seva obligació, la realitat d'allò que fou objecte de les declaracions.

La sentència de la Batllia no dubta -i aquesta Sala tampoc- que no hi va haver una intenció deliberada de fer passar com a mercaderies comunitàries uns productes que no gaudien d'aquest caràcter. Tanmateix, les infraccions per falsa declaració es poden imputar a títol de negligència, com ha declarat aquesta Sala en la sentència núm. 01-11,

de 9 de març de 2001, que estableix que “l’interessat va ometre el deure objectiu de cura que li corresponia, en la seva condició d’importador, i aquesta negligència, encara que lleu, és suficient per a imputar-li la infracció que se li atribueix de falsa declaració en la importació, tipificada en l’article 8.1.a) de la Llei contra el frau en matèria duanera d’11 d’abril de 1996, en la redacció que li va donar l’article 1 de la Llei d’11 de març de 1998”.

El fet constitutiu de la falsa declaració, en els termes de l’article citat, consisteix en què la mercaderia declarada com a comunitària no ho era i per tant es produeix una discordança entre les dades declarades i les que corresponia declarar que dona lloc a la correcta tipificació de la conducta com a falsa declaració. La responsabilitat de l’agència A., S.L. s’inscriu en el marc de l’article 17 de la Quarta part del Reglament d’aplicació de la Llei del Codi de duana en l’àmbit de les disposicions de l’acord entre el Principat d’Andorra i la Comunitat Europea de 28 de juny de 1990 (BOPA núm. 13, de 19 de febrer de 1997) que imposa al declarant, en aquest cas l’apel·lant, l’obligació, abans de dipositar la seva declaració, de comprovar per a les caselles que l’afecten, l’exactitud de les dades existents i la seva aplicabilitat a les mercaderies en qüestió i en el règim sol·licitat, en relació a l’article 10 del Reglament d’aplicació referent a la creació i les condicions d’exercici de l’activitat d’agent de duanes, de 10 de juliol de 1996, que estableix la responsabilitat de l’agent de duanes d’omplir una declaració de duana correcta, d’acord amb la reglamentació duanera vigent.

És precisament la no comprovació de si les dades que constaven a la declaració eren les que corresponien per l’origen de les mercaderies declarades la que, en unió dels preceptes citats, donen lloc a la infracció per la que fou sancionada l’agència, i que no és eludible pel fet de què els serveis de la duana andorrana no haguessin detectat l’error en la declaració ni per la circumstància, no demostrada, de que en la duana del país exportador s’haguessin omplert els documents de manera incorrecta.

Per tot el que s’ha exposat, es desestimen els recursos d’apel·lació interposats contra la sentència, que es confirma, sense fer especial pronunciament sobre les despeses d’aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s’ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar els recursos d’apel·lació interposats per les representacions processals de la societat A., S.L. i per l’Associació d’Agents de Duana del Principat d’Andorra contra la sentència número 2002-50, de 18 de juny de 2002, dictada per la Secció Administrativa de la Batllia, que es conforma íntegrament sense fer pronunciament sobre les despeses d’aquesta instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s’hagi complert el que disposa l’article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació

d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.